

Gheorghe Calamanciuc

Vise cu Dumnezeu

Trandafirul

Sunt un bătrân venind de pe meleaguri foarte îndepărtate. Acest vis ce mi se arătase când dormeam pe un stog de fân proaspăt cosit, la o margine de pădure, mi se păruse de-a dreptul straniu, dar care, la început, veți vedea și voi, arăta cât se poate de obișnuit. Într-adevăr, era un lucru ieșit din comun să visezi un trandafir alb, tivit cu roz pe la margine? Nu, firește. Dar floarea trandafirului cu frunzulițe de-un verde închis, cu tulpină înaltă, subțire, dar puternică, mirosea a... busuioc.

– De ce miroși a busuioc, Trandafirule? l-am întrebat, clătinat lângă el de vântul ce pornise, așa din senin, dinspre Codrul Cosminului, căci mă găseam (în vis, firește) pe Dealul Ursului, dealul copilăriei mele, de unde, pe vreme cu soare și cu un văz bun, se zărește o aripă a codrului.

– Miros a busuioc zici? întreabă Trandafirul, dar fără niciun pic de uimire. Acum trebuie, într-adevăr, să miros a busuioc – eu pot răspândi toate mirosurile, toate culorile ce învăluie acest pământ.

– Dar cine ești tu, trandafirule, de te arăți așa bârzoii?

– Sunt Dumnezeu, zise simplu.

Mă înfiorasem puțin, pentru că-mi păruse răspunsul lui o glumă proastă, iar glumele de acest soi, în care e amestecat Domnul, nu mi-au plăcut niciodată. Nu mi-au plăcut, pentru că n-au haz, în primul rând. Apoi, pentru că aduc a ocară în adresa celor sfinte. Uite că iarăși am ajuns la miros și nu întâmplător poate, pentru că-n clipa ceea dinspre imaș se apropiară, zbenguindu-se, o fetiță cu o garoafă albă ca omătul în cosițe și un băiețel cu șapca întoarsă pe moalele capului și cu o praștie întinsă strună, gata să tragă. Băiețelul pare că auzise ultima replică a Trandafirului, că se răsti la el cu neînfrânată răutate:

– Las-o mai moale, mă. Nu poți avea tu toate mirosurile și culorile de pe ume, cu atât mai mult n-ai de unde fi Dumnezeu. Mai degrabă (și arată săltând bărbia, spre mine) moșneagul ăsta seamănă cu Dumnezeu – Dumnezeu în carne și oase! și hohoti de se rostogoli ecoul până departe-depart. Privește-l atent: barbă lungă și albă are? Are. Obrajii pali, de culoarea cașcavalului meu preferat, are? Are!

– Și ochi mari... Învăluți de o tristețe adâncă-adâncă... Chiar seamănă cu Dumnezeu, șopti fetița, posomorându-se.

– Nu mai lua și tu în serios vorbele mele, i se adresă Băiețelul cu praștia Fetiței cu garoafa-n cosițe. De unde să se ia un Dumnezeu pe Dealul Ursului?! Și se întoarse ironic către Trandafir: Lăudărosule! Și coborâra amândoi, inveseleți, pe cărarea șerpuint spre imașul din vale legănând în soare mulțime de vite păscând.

– Eu, lăudăros? zise melancolic Trandafirul. Aș putea lua chiar în aceste clipe chipul și asemănarea ta, că am puterea s-o fac, dar nu doresc să seamăn cu tine. Ar putea crede oamenii ce trec pe-alături – toată lumea se conduce după niște semne exterioare amăgitoare – că stau de vorbă pe dealul acesta doi dumnezei. Dar Dumnezeu e numai unul, e unicul în acest Univers și de-aceea rămân deocamdată Trandafir. Pentru că acum chiar trebuie să fiu Trandafir.

– Mirosind a busuioc? și începusem să râd. Tare să râd, să audă și copiii de pe imaș, de, ca un bătrân care, cu mintea-i, puțin părea că se îndepărtează de Băiețelul cu praștia.

– Degeaba râzi, zise, cu o boare de reproș, dantelat cu seninătate, Trandafirul. Ia uită-te în vale, lângă părul cel sălbatic. Vezi doi copii – o fetiță și un băiat?

– Îi dăd. Au fost adineaori aici.

– Nu. Ceilați doi. Ți-am spus – de lângă părul cela rotat. Înainte să te întâlnesc pe tine, începu povestitul Trandafirul, mișcându-și petalele poleite cu roz, i-am auzit discutând. Băiatul îi propuse, rușinându-se, prietenie, la care fetița îi răspunse zglobie: “Și dacă accept să prietenim, ce floare-mi dăruiești?”

– Uite, măi! mă mirai eu, bătrânul cu barbă, știind că nu prea doresc flori în timpurile noastre fetițele – mai degrabă, cercei, inele, brățare...

– La care băiatul, continuă Trandafirul, răspunse timid că-i va dărui un bujor din rădina lor, de sub fereastră, că-s tare frumoși. “Nu vreau bujorul tău, răspunse copila. Mie-mi plac trandafirii. Adă-mi un trandafir!” “Nu are mama trandafiri în grădină, dar de ce-ți plac anume trandafirii?” se întristă băiatul. “Nu toți trandafirii-mi plac. Mi-s dragi cei albi și... de-mi aduci unul cu roz pe la margine și... să mai miroase a busuioc, chiar aș primi propunerea ta cu dragă inimă!”

– Uite, ce fetiță mofturoasă! zisei cu ciudă. Să fiu eu în locul băiețelului, nici nu m-aș uita în direcția ei. Și ce a răspuns băiatul?

– A suspinat și s-a retras, uite-l... Copiii l-au chemat să participe la joc, dar el refuză și-și macină singur gândurile...

– Și ce ai de gând să faci?

– Măi, da` nepriceput mai ești! începu să râdă Trandafirul-Dumnezeu. Păi, am

să-i ies băiețelului în cale și am să-l las să mă rupă...

Mieluțul

Visul cu Trandafirul pe care vi l-am descris l-am avut în noaptea de luni spre marți, ci în cea următoare, spre miercuri, mi s-a arătat alt vis, tot atât de straniu, dar de data asta a fost visul cu un mieluț. Un mieluț cu părul brumăriu și creț păscând nu departe de o turmă de oi.

Sunt același om bătrân, cu barbă albă până la brâu, cu toiag în mână, mânat de dorul de baștina unde m-am născut – cred că ați auzit de slăbiciunea ceea a țaranului nostru român pomenită și de Ion Druță – slăbiciunea de a reveni să moară în satul lui natal. Ca să nu fim strâmbi în fața Domnului, în ultimele decenii rar cine se mai încumetă s-o facă – rămân, sărmanii, să fie înmormântați în pământurile cele străine, unde au argățit agonisind bani pentru a-și întreține copiii sau nepoții rămași la baștină. Ei, dar asta e altă poveste și e tristă, noi, mai bine e, să ne întoarcem la mieluțul nostru din vis, că, uite-l, paște cuminte ierbușoară tânără, mai aruncându-și ochii spre turma de oi de alături. Apropiindu-mă de el, am rămas surprins văzându-l cu două cornițe aurite în frunte.

– Ce fel de miel ești tu, măi țică, de ai două cornițe aurite în frunte?

– Sunt un miel ca toți mieii, îmi răspunse, continuând să pască.

– Nu poți fi unul ca toții mieii, începui să mă irit eu, de vreme ce ți-au crescut mult prea devreme cornițe și, pe deasupra, sunt aurite.

– Asta-i așa, se învoi mieluțul. Vezi mioara ceea cu lână țigaie ce paște în urma turmei? Suratele ei grase și frumoase au miei pe potrivă, ci numai mioara ceea, sărăcuța, n-are niciun mieluț și, din cauza asta, e tot izgonită, zicându-i-se: “Până n-ai să ai și tu un mieluț, dar unul cu cornițe aurite, să nu te vedem că paști între noi!” Și iată că hotărâi să-i vin în ajutor, termină mieluțul și intuii în vocea lui un tremur întristat de compătimire.

– Dar tu de unde mi te-ai luat?

– Din ceruri, răspunse simplu Mieluțul.

– Nu ești și Tu cumva Dumnezeu?! îl întrebai răstit, simțind cum mă furnică în spate.

– Sunt, răspunse cu seninătate Mieluțul. Sunt Dumnezeu.

Și chiar în clipele acelea, zburdând printre mioare, se apropiară de noi găfâind Fetița cu garoafa în cosițe și Băiețelul ce dovedise să sloboadă-n ea din praștie o mingiuță neagră.

– Aoleu! țipă Fetița, ți-am spus doar că mă doare!

– Nu-i nimic, o liniști Băiețelul râzând, acuși îți trece. Și întorcându-se către

Mieluț: Da’ cârlănașul acesta de ce s-a desprins de turmă?

– E un Mieluț cu cornițe de aur, îi răspunsei eu. Venit din ceruri.

– Din ceruri, zici?! și hohotele lui de râs iar treziră văile.

– Dacă spune Bătrânul că-i din ceruri, ar putea fi adevărat, zise în șoaptă

Fetița.

Și cornițele par să-i fie aurite...

– Aveți amândoi orbul găinilor, ne muștră Băiețelul. Cornițele-i lucesc în soare, dar vouă vă pare că-s de aur! Și către mine: Și cârlănașul s-a mai lăudat că-i picat din ceruri?

– Întreabă-l, de nu crezi, îi răspunsei.

– Cu Băiețelul acesta obraznic nu vreau să vorbesc, spuse Mieluțul, îndepărtându-se de noi cu câțiva pași.

– Pagubă-n ciuperci! exclamă Băiețelul cu șapca întoarsă pe ceafă și-și încarcă iar praștia. Hai să ne jucăm! Și amândoi își făcură loc printre oițe, dispărând precum apărură.

– Dar dumneata cine a-i fi? mă întrebă Mieluțul când mă apropiiai de Dânsul.

– Sunt un bătrân venind tare de departe. Mă întorc în satul meu ca să mor.

– N-ai putut muri acolo, în cătunul acela din taigaua rusească? Cum au făcut-o și frații ceia ai dumitale plecați încolo să se îmbogățescă...

– Nu, Mielu... Doamne, rostii cu înfrigurare și căzui în genunchi.

Văd că le știi pe toate. Cei doi frați ai mei mai mari, că au îmbrățișat și ei străinătatea, au trecut prin chinuri groaznice până când și-au dat sufletul. Eu nu vreau să pătesc așa ceva – merg să mor în satul meu!...

– Mergi sănătos, fiule, și ridică-te, mă îndemnă Mielul-Dumnezeu.

Nu-i cazul să te ajut, pentru că Moartea are să aibă grijă de dumneata.

– Așa-i, bâigui eu, vreau s-o văd cât mai curând – numai să ajung...

– Ai să ajungi. Văd că n-ai uitat drumul spre casă.

– N-am uitat, Doamne., cum aș putea să-l uit?! Și dacă nu te superi: ce dorești acum să faci?

– Aștept să mă zărească biata mioară și să mă ia lângă dânsa, ca să nu se mai simtă străină în turma ei.

– Și după aceea, în ce ființă ai să te mai întrupezi, Doamne?

– Toată suflarea are nevoie de mine, fiule, nu vreau să-ți spun de dinainte.

Și chiar în acea clipă, Mielul fu observat de mioara cu lâna brumărie care alergă numaidecât, luându-l cu sine și dispărând amândoi în negreața mișcătoare a turmei.

M e l c u l

Mergând așa, cu pașii târșiți și cu desaga în spate, încă plină pe jumătate cu posmagi, zării la marginea unei harbuzării o colibă. Pepenii, căci așa li se spune corect românește, erau strânși. Lăsați desaga jos și intrați în colibă. Descoperii în spatele ei un palton vechi. Scotocii sub el și-mi tresăltă inima – stăpânul pepeneriei, părăsind ogorul și coliba, lăsa pentru un amărât rătăcitor de-alde mine un pepene verde de toată frumusețea. Deschisei briceagul și îl tăiai în hrinci, cum se face de obicei. Ce dulce miez avea! Și rece, pe deasupra, căci nopțile la acel început de toamnă erau răcoroase. Mîncai pe săturate și mă lungii pe așternutul acela din paie să-mi odihnesc oasele. Eram gata-gata să ațipesc, când simții ceva lunecos în palmă. Mă ridicai puțin înspăimântat – în căușul mâinii mele se cuibărise un melc! Luai o

hrincă de pepene și pusei melcul, ce-și retrase cornițele, pe miezul ei dulce și mă culcai cu gând împăcat să adorm, pentru că, între timp, ultimele raze ale soarelui alunecară leneșe după dealul din față.

Era în noaptea de miercuri spre joi. De data asta, mă vizită în vis melcul. Acela care mi se cuibărise adineaori în osteneala palmei. Dar crescuse mai mare! Ochișorii lui invizibili de sub cornițele ușor tremurânde mă scrutau fără nicio jenă, probabil, de vreme ce cornițele nu dădeau niciun fel de semne că vor să se retragă în cochilie. Un melc curajos, se vede. Și pentru că treceam printr-o pădure tânără necurățată, năpădită de vlăstari și arbuști, și îndrăznețul stătea drept în cărare, cu pași-mi târșiți, aș fi putut să-l calc, îi zisei zic:

– Ferește-te din drum, că trebuie să trec.

– N-ai voie să urmezi calea mai departe, răspuse melcul, pironindu-mă cu cornițele drept în miezul ochilor.

– Și de ce, mă rog? îl întrebai înfiorat de uimire.

Și chiar în acea clipă, răsună ascuțit în ceafa mea glasul Băiețelului cu praștia:

– Strivește-l, moșule, cu piciorul, nu vezi ce obraznic e?

– Cum poți să spui așa ceva? îl probози Fetița cu garoafa în cosițe, ce pășea în spatele lui. Eu vreau să mă joc cu el!

– Vrei să te molipsești de vreo boală? Ai uitat ce-a spus mama? Dacă n-ai să mă ascuți, ne întoarcem la cină și nuielușa știe de tine! Ia ferește-te, moșule, ca să trecem! Și Băiețelul, lunecând abil pe lângă genunchiul meu, descărcă iute praștia-n Melc, dar mingiuca lui neagră nimeri în botul pantofului meu.

Cei doi copii se îndepărtară chicotind vesel, iar eu mă sprijinii de tulpina unui fag tânăr ca să-mi trag sufletul. Dinspre orizont, razele rumene ale soarelui-n asfințit se topeau discrete printre ramurile arborilor și o liniște misterioasă cernea din ceruri. Îmi aruncaii torba în spate cu gând să ies din această pădure până n-a întunecat de-a binelea.

– Mai zăbovește un pic, nu te grăbi, îmi spuse Melcul cu o umbră de neliniște în glas. Nu departe de aici, într-o vâlcea, o lupoaică hămesită de foame n-are cu ce să-și hrănească puii – i-a pierit laptele din lipsă de hrană. Are să te mănânce pe tine, n-are încotro...

– Dar tu de unde știi? mă intrigai.

– Eu pe toate le știu, răspuse Melcul și dispăru plutind, abur zburător, spre orizontul sângeri.

Și mă trezii. Mă ridicai înfiorat și, îngheboșit, ieșii din colibă. Luna alunecă de după o zdreanță de nor și, în văpaia-i blândă, dar răcoroasă, de lumină, îngenuncheai, zicând: “Mulțumescu-ți, Doamne, că-mi porți de grijă!”. Și mă retrasei în colibă, hotărât să dorm pe săturate, pentru că în sufletul meu se așternuse atâta liniște și împăcare pe care le poate avea omul doar luminat de puterea și bunătatea lui Dumnezeu.

C i o c â r l i a

Acest vis fu, poate, cel mai frumos din cele ce mi se arătaseră în somnurile scurte mergând spre satul meu, Mihoreni Herței, pe care doream atât de fierbinte să-l revăd înainte de moarte.

Se făcea că ieșeam dintr-o pădure bătrână de fagi și carpen și mă așezai pe un deluț să-mi mai astâmpăr foamea cu posmagi. Între timp, pe cer se adunaseră nori grei, firoși. Aruncaii desaga în spate, luai toiagul și, cum numai făcui primul pas, răsună o cântare deasupra capului, de înmărmurii. Sus, pe o creangă de fag, cânta ciocârlia. Ce dor mi-era de cântecul ei fără seamăn! Acolo, pe pământurile împădurile ale Siberiei, unde muncisem ani mulți să agonisesc bani pentru existență, nu mi se întâmplase să-i aud cântecul fără de moarte. Ascultai cât ascultai, îndulcindu-mi sufletul, dar trebuia totuși să-mi urmez calea și... Și numai făcui primii pași, că zburdalnica pasăre se avântă de pe creanga fagului spre înaltul plumburiu al cerului și de acolo, cu glas dulce, dar tulburat, îmi vorbi:

- Stai, călătorule, nu-ți urma calea.
- Tu ai grai omenesc, pasăre măiastră? o întrebai cu uimire.
- Nu te uimi-i-i-i! îmi răspunse cântând ciocârlia.
- Nu cumva ești și tu Dumnezeu? și un tremurici rece îmi trecu prin tot

corpul istovit.

- Dar ce îți spune cugetul și inima?
- Cugetul îmi spune că ești o pasăre neobișnuită, făcătoare de farmece, dar inima îmi șoptește că... Doar am mai întâlnit până la Tine și un Trandafir, și un Miel, și un Melc în care intrase Duhul lui Dumnezeu. Și potrivindu-mi desaga în spinare, pornii să-mi urmez drumul.

Ciocârlia, de-acolo de sus:

- Ce faci, călătorule? Nu vezi că iată-iată se dezlănțuie o vijelie? Așa măcinat de osteneală cum ești, are să te trântescă la pământ, de-au să curgă apele potop peste tine, nehibzuitule!

Și ca într-o poveste, unde orice minuni sunt posibile, de după deluțul acela unde stătusem adineaori și-mi astâmpărasem foamea, apărură cei doi frățiori – Fetița mergea în față, iar fratele său, Băiețelul năbădăios, își împingea surioara din spate să urce deluțul. Ajuși lângă mine, ștregarul îmi spuse:

- Am auzit noi ce ți-a vorbit Ciocârlia...
- Uite-o, bădiță, că s-a așezat chiar pe ramura din vârful carpenului acela!
- Nu țipa, proasto, o muștră Băiețelul, pregătindu-și praștia. Acuși am să ți-o pocnesc așa, ca să știe altă dată să nu bage lumea-n sperieți cu prevestirile ei neghioabe...

Și în aceeași clipă, un fulger de foc mă orbi, urmat de un tunet ce mă umplu de spaimă. Cei doi copii, țipă îngroziți, fugiră spre sat.

- Stai jos imedia-a-a-t! strigă cântător Ciocârlia, țâșnind ca o văpaie spre înaltul cerului, de unde porni să toarne cu găleata o ploaie furioasă, însoțită de tunete ce-mi despicau auzul.

Stam pe un petic de iarbă tânără, cu desaga lângă mine și – minunea minunilor! – șuvoaiele mânioase de apă mă ocoleau jur-împrejur, deși se năpusteau de sus să mă strivească, să mă înece! Intrigat, întinsei brațele în părți – vânele groase de apă se îndepărtară și ele, fără să-mi stropească mâinile barem cu o picătură! Îngenuncheai pe peticul acela de iarbă uscată și mulțumii cerului ocrotitor, spre care zburase misterioasa Ciocârlie, purtătoare de Dumnezeu.

Vântul și Băiețelul cu cartea-n sân

Aproape toată ziua ceea de vineri mersesem mai mult pe șes deschis, sub un soare ce mă da în călduri, că a trebuit de mai multe ori să mă opresc pentru popasuri lungi, sub salcâmi piperniciți, căci numai de aceștia creșteau în câmpiile acelea deschise. Voi, micii cititori, pentru că vă cunosc cât de curioși sunteți, ați putea să vă întrebați: “De ce moșul ăsta nu ia un autocar sau vreun tren să ajungă mai rapid în satul acela al lui ca să moară?” Lesne aș face asta, copii, pentru că îmi pusesem deoparte și bani pentru așa ceva de cum m-am pornit, dar am venit cu trenul până la hotarul moșiei de altădată a lui Ștefan cel Mare și Sfânt. Dar cum am ajuns la Cetatea Albă, am coborât și, abucrându-mi desaga în spate, am pornit cătinel, hotărât să parcurg pe jos moșia Marelui Voievod până în Mihoreni mei. Eram conștient că urma să fac un drum destul de anevoios, căci satu-mi natal se află chiar la marginea Bucovinei de Nord, din preajma Cernăuțiului, pământ românesc înstrăinat, administrat din 1940 încoace de ucraineni.

Sus, în înălțimile cerului, se adunară nori negri, firoși, semn că se strică vremea. Ajungând lângă un sat, mă apropiai de un băiețandru ce păștea niște capre și-l întrebai unde aș putea să rămân să dorm o noapte:

– În satul nostru sunt o mulțime da case părăsite, răspuse băiatul.

Iată asta e cu ușile deschise – stăpânii au vândut mobila și-au plecat în Portugalia...

Mulțumii băiețandrului și mă îndreptai spre casa de peste drum. Intrați pe portița deschisă, pusei desaga lângă fântâna vopsită în verde, scoasei o găleată de apă, mă spălai pe obraji, apoi, cu fața udă și înviorată, intrați în casă. O pisică neagră țâșni speriată printre picioarele mele, înspăimântându-mă. Scuipei în sân, cum mă învățase mama de copil să fac în asemenea împrejurări. Cele patru odăi spațioase erau cu pereții goi. Numai într-o odăiță mică, care servise drept bucătărie, probabil, avea un pat vechi de lemn acoperit cu o saltea ponosită. O scoasei afară și o scuturai, măturai podeaua cu un ciot de mătură expusă la vedere pe pervazul ferestrei, după care îmi potrivii pe saltea modestul meu așternut, cu gând să mă culc imediat. De-aceea tresării auzind clopoțelul vesel al băiețelului:

– Mama m-a trimis, nene, să-ți aduc asta! și băiețelu-mi puse vesel în față o strachină plină cu ciorbă care aburea încă. Apoi desfăcu un mic șervețel: Mămăliguța e încă fierbinte. Și ieși iute, încât nu reușii măcar să-i zic bogdaproste.

Ciorba și cele trei felii de mămăligă ce-mi fripse cerul gurii îmi părură cel mai scump dar de care mă învrednicisem în cei douăzeci și opt de ani de când îmbrățișasem străinătatea. Mâncasem de nenumărate ori mămăligă și-n cătunul cela

din inima taigalei siberiene, pe care o fierbeam într-o cratiță de fontă, dar aceste felii de mămligă îmi amintiră de mama. Chipul ei ostenit, cu zâmbetu-i un pic amar înflorit pe buze, îmi fulguia mereu în fața ochilor, din care îmi țâșniră nestăvilite lacrimi fiebinți. Le simțeam amare, amestecându-se cu îmbucăturile de mămligă, iar eu le înghițeam înfiorat, cuprins de o jale ce n-o trăisem de-a lungul întregii vieți.

După ce-mi făcui rugăciunea, mă culcai pe patul lat de scândură negeluită și adormii în ochi cu imaginea acelu băiețel cu zâmbetul înflorit pe fața lui mică, aburită, cuvintele lui “Mama m-a trimis să-ți aduc asta” rămânând să-mi îndulcească creierul până se scufundă în ape limpezi și moi...

Visul din acea noapte fu scurt, dar încărcat de neliniști. Se făcea că Băiețelul care mă servise cu ciorbă și mămligă stătea pe Dealul Ursului, cu o cărțuție subsuoară, lângă un furnicar, strigând cu strășnicie la vântul ce pornise să bată înspăimântător:

“Stai, vântule! Stai, îți spun! Domolește-te odată!”

“De ce strigi așa, piciule?” îl întrebai.

“Nu vezi, unchiule, că vine o ploaie cu cumpănă?”

“Și ce-i, dacă vine?”

“Păi, are să înece furnicile!”

“Și vântul? Ce amestec are în treaba asta?”

“Aoleu, unchiule! D-apoi nu pricepi că din cauza lui nu pot să ajungă furnicuțele să se ascundă în furnicar?! Stai, vântule, nu auzi?!” continua să strige băiețelul, strecurându-și în sân cărțuția cu coperte colorate.

Și atunci, dintre arborii zbuciumați de la poalele dealului se ivi un bărbat uriaș, învălit într-o mantie albastră, poalele căreia atingeau, fâlfâind iarba, arbuștii de pe toată creasta dealului.

“Ce dorești, băiețele?” întrebă bărbatul, fulgerându-l cu ochi viforoși. Și pentru că băiețelul își pierdu glasul de mirare, îl întrebai eu :

“Tu ești Vântul?”

“Eu sunt” răspuse foarte simplu năzdrăvanul.

“Te roagă băiețelul acesta cu cartea-n sân să-ți domolești suflarea, ca să poată ajunge furnicuțele la furnicar...”

”D-apoi, încă nu s-au ascuns în furnicar? De mult trebuiau să se ascundă, că vine ploaie mare!” Și, ridicându-și mâinile spre cer, poalele acelea, uriașe și ele, se lipiră de corpul uriașului care, în aceleași clipe, se topi, înspre orizontul rumenit.

Pe pământ se așternu o liniște de mormânt, cu toate că cerul rămase împovărat de nori uriași, fioroși.

“Cine a fost nenea acesta?” întrebă speriat micul meu prieten.

“Dumnezeu”, îi răspunsei, îmbrățișându-mi micul prieten și văzându-mi de drum.

Dimineața mă trezii cu un vânt năprasnic bătându-mi în geam.

Și visul ultimul

Era dimineata de sambata. O saptamana intregă framantasem cu picioarele mele batrane drumul spre satul copilăriei mele. Merindele se terminaseră. Rămăsese la fundul ei o legăturică cu toate actele de care, pe semne, nu mai avea nevoie nimeni și un mic album cu două fotografii ce m-au răscolit toți anii trăiți printre străini – una a părinților, unica, ambii șezând pe o bancă, alături, cu mâinile pe genunchi, și alta reprezentându-mi imaginea la vârsta de 10-12 ani, – un băiețel sfrigit, cu o șleapcă mare pe capu-mi tuns până la piele. În rest, albumul găzduia poze numeroase în compania colegilor mei de muncă din taiga și a prietenilor din timpul numeroaselor sindrofii. Mergeam cu pași măsurăți, dar evident mai înviorați, pentru că-mi dădeam bine seama – în aceeași zi, spre seară, trebuia să ajung în Mihoreni mei. O țineam tot pe partea stângă a șoselei, șuvoiul de mașini îmi venea din spate, din față, unii șoferi claxonându-mă pentru orice eventualitate – cine poate ști, e în toate mințile bătrânul ăsta ce mărșăluiește de unul singur cu torba bălăbănindu-i-se în umăr? O *Ladă* răblejită chiar a frânat pe dreapta:

– Unde te-ai pornit, moșule? Suie! mă îndeamnă cel de la volan, un bărbat cu gura toată luminată-ntr-un zâmbet.

– Mulțumesc, om bun, dar n-am voie.

– Îți face rău mersul cu mașina? Hai, că rabla mea nu merge tare...

– Nu pot, om bun, zău că nu pot!

– Ia sâmbântă de om! exclamă el supărat. Te duc pe gratis, măi!

Și văzând că-mi caut de drum, apăsă supărat pe accelerator, lăsându-mă în suflet cu o amăreală ce nu mă părăsi decât când ajunsei la indicatorul *Herța*, ceea ce însemna că peste vreo sută de metri voi traversa podul peste râul Prut, iar din fostul târg al Ținutului Herței îmi mai rămâne de mers vreo trei-patru ore, dacă m-or mai ține picioarele.

Soarele râdea cu toată gura în zenit, dar razele lui erau mângâietoare mai mult, pentru că se apropia toamna cu blajinele ei culori. Frunzele din pletele bogate ale arțarilor ce străjuiau partea din stânga a șoselei, poleite de argintul încă destul de fierbinte al soarelui, luceau într-un galben de lumânare. Câmpul întins din dreapta șoselei își alinta sub cerul deschis vraște arătura proaspătă ce acoperise într-un negru de culoarea scrumului de țigară miștea după seceratul grâului. Pe lângă bucuria revederii cu cele două surori, cu nepoții și mulțimea de strănepoți pe care-i văzusem doar în pozele trimise de ai mei, după o lungă, chinuitoare despărțire, în pieptul meu se strecura o nostalgie dureroasă. Ah, ce n-aș fi dat în clipele acelea să nu fi fost eu bătrânul acela gârbov, sleit de puteri, cu torba deșartă în spate, revenit pe locurile dragi dintr-o străinățate de peste patruzeci de ani! Dar nu era nimic de făcut, chiar nimic nu era de făcut, decât să-mi mobilizez toată ființa ca să pot ajunge la pragul casei părințești care mi-a hrănit pruncia în ani grei de foamete, de care ar trebui și voi, copii, să știți, pentru că e de neiertat să nu cunoașteți prin ce încercări au trecut buneii voștri, al căror sânge vă circulă în vene.

Prundișul mășcat, înfioat al drumului dintre târgul Herța și s. Hreața a fost o adevărată nenorocire pentru picioarele mele, ale căror tălpi aproape că nu le mai simțeam. Când nu auzeam huruit de motoare în spate, treceam pe urmele lăsate de

mașini și pământul îl simțeam mai sigur sub picioare, dar, cum treceam pe marginea șoselei, de-a lungul șanțului năpădit de buruiian și spini, inima-mi zvâcnea aprig la orice poticnire de picior – era spaima alunecării în șanț, de unde puteam să nu mai pot ieși. Între s. Bicești și s. Mogoșești, rebotezate sluțit de ucraineni îndată după război, pietrișul era înfipt în pământ bine și drumul, puțin înclinat, îmi ducea trupul istovit cu oarecare ușurință. După câteva popasuri pe torba ce-mi servea drept așternut, iată-mă ajuns și la poalele dealului ce-mi purtase sute de ori pașii când urmasem cei trei ani de școală în satul vecin. În spatele meu se auziră roțile unei căruțe. În afară de căruțașul tânăr cu biciușca, în coșul ei se îngheboșiră încă trei călători.

– Îl luăm și pe omul ăsta? întrebă căruțașul, trăgând spre sine hățurile.

– Unde să-l mai luăm, măi Vasilică, nu vezi că de-abia încăpem noi? făcu revoltată una din cele două femei.

Băiatul cu hățurile dădu cu biciușca în cai și aceia porniră fără niciun chef – aveau de luat pieptiș cel mai mare deal din Ținutul Herței și nu cu căruța deșartă cum s-ar fi convenit să fie, sărmanii căluți...

În stânga – imăș păscut până-n rădăcini, răscolit de ultimele alunecări de teren. În stânga – o livadă cu pomi piperniciți și năpădiți de lăstari lacomi. Și un drum prunduit de cine știe când, cu burți și gropi largi, urme aspre ale acelorași alunecări. Tristă priveliște. Dar nu și pentru ochii mei care s-au uscat de dor după orice firicel de iarbă, orice bulgăre, după orice clătinare de ram și licărire de stea din cerul baștinei mele. Trebuia să trec sub picioarele mele frânte de oboseală și dealul acesta al adolescenței mele. Era ultima redută și trebuia cu orice preț s-o iau.

Când am ajuns în dreptul răstignirii din centrul satului, mă oprii, îmi scoasei șapca, cu gând să mă închin și să sărut Mântuitorul, precum se cuvine unui creștin, dat pe loc mă răzgândii: odată îngenuncheat, puteam să nu mă mai pot ridica. Îmi făcui trei cruci, ștergându-mi cu mâneca fruntea și ochii împăingeniți de sudoarea ce-mi curgea din belșug, sub ochii deschiși larg a curiozitate ai celor trei fetițe care ieșiseră din magazinul de-alături și se opriseră să mă privească.

– Unchiul ăsta nu-i din satul nostru, făcu cea mai răsărită dintre ele.

– Tare știi tu că nu-i din satul nostru, o înfruntă colega ei.

– Nici eu nu l-am văzut prin mahalaua noastră, zise a treia. Hai să mergem, că s-a auzit sunetul!

Cele trei școlărițe, ciripind vesel, dispărură zglobii în direcția școlii cu două etaje cu pereții din cărămidă roșie. Era, fără îndoială școala cea nouă, despre care îmi scria cu mândrie în câteva scrisori sora Viorica. Cotii la stânga, pe drumul cu prundiș, și după vreo douăzeci de minute de mers târșăit, începui să caut cu ochii grădina copilăriei mele și căsuța cu verandă și o singură fereastră, care fusese construită după plecarea mea, alături de căsuța demolată care mă avusese prunc. Așa eram informat de sora mea, Viorica, în ultima scrisoare, dar ochii mei căutau fierbinți căsuța ceea a surorii Ghinuța, și n-o vedeau! Și-n clipele celea, o copilă cu gâtă până la genunchi strigă oarecum speriată de pe prispa înaltă a unei case mari de cărămidă, cu un etaj:

– Mămuță Ghinuță! Acesta nu-i unchiul nostru?!

– Cele două surori alergară într-un suflet, mă sărutară pe obraji uzi, lacrimile noastre amestecându-se, pentru că plâneau ambele, bocindu-mă ca pe un înviat din morți.

Noaptea l-am visat pe Dumnezeu. Dar pe Dumnezeu adevărat. El, așezat într-un tron aurit, cu doi îngeri fâlfâind din aripi pe din părți, privindu-mă cu ochi blajini. Eu, îngenuncheat la picioarele lui care nu se vedeau de sub veșmântul de culoarea cerului aflat în sărbătoarea primăverii.

– Ai făcut bine, fiule, că ai venit să mori în satul tău... Și după o pauză ce-mi bătea ca un clopot în tâmpile, mai spuse: Dar pentru că te-a măcinat atâta amar de vreme dorul de locurile copilăriei tale, am să-ți mai dau zile de trăit. Atâtea, de câte ai să ai nevoie pentru ca sufletul tău să poată urca la mine încărcat de iubirea celor dragi și apropiați, după care a tânjit atât de mult, sărmanul, în acea străinătate...

Dimineață mă trezii înviorat cum nu mi se întâmplase de nu mai țineam minte de când. Mă îmbrăcai iute și ieșii. Doamne, întreaga curte a surorii mele era plină de lume! Și la un semn ce nu-l văzui, tăbărâra în brațele mele strănepoștii. Unii îmi sărutau mâinile, alții mă sărutau pe obraji, pe frunte, pe ochi... Îi sărutam și eu. Plângând cu cele mai fericite lacrimi pe care le plânsesem vreodată...

Cititorule micuț și drag, nădăduiesc sincer că visele mele din această carte te-au făcut să înțelegi un adevăr pe cât de important, pe atât de simplu: Dumnezeu e prezent în tot Universul, El poate fi întâlnit în orice floare, plantă, pasăre, în orice vietate ce se arată ochilor noștri deschiși în lumina zilei, închiși în tainele viselor nopții – toate, absolut toate fiind creații ale Atotputernicului Dumnezeu.

